

[Ellen Strange Petersen.]

fundet, ikke mindst i en situation, hvor den ene strejke efter den anden blusser op, og det ville være meget betænkeligt, hvis man fulgte en anden praksis i en institution, der i så høj grad har monopol som Danmarks radio. Det er ikke mindst ud fra den betragtning, jeg har stillet mit spørgsmål. Jeg kan forstå på ministeren, at hans indstilling er den, at man ikke vil stille Danmarks radio anderledes end en anden institution.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Danmark radio arbejder under samme vilkår som alle andre institutioner inden for arbejdsmarkedet. Når fru Ellen Strange Petersen siger, at man ikke har andre end mig her i huset at henvende sig til, så ved jeg da, at i den socialdemokratiske gruppe har vi hr. Orla Møller, hr. Poul Schlüter i den konservative gruppe og hr. Bernhard Baunsgaard i den radikale. Der er altså mulighed for at få at vide, hvad radiorådet tænker om disse ting, og hvordan forhandlingerne går i radiorådet.

I øvrigt vil jeg sige, at hvad man end kan sige om Danmarks radio, er der i hvert fald megen offentlighed om den.

Ellen Strange Petersen: Ja men det kunne jo være, at det ikke bare var mig, der var interesseret i at få et spørgsmål besvaret, men at det ville have interesse ude over landet. Nu har ministeren svaret sådan, at også landets lyttere og seere kan få det at høre og se.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om kystfredning.

(Lovforslaget (nr. 189) findes i tillæg A. sp. 5409, fremsættelsen i tidenden sp. 3378).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udnyttelse af sten, grus og

andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet.

(Lovforslaget (nr. 190) findes i tillæg A. sp. 5427, fremsættelsen i tidenden sp. 3378).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Normann Andersen: Må jeg indledningsvis give udtryk for min fulde tilfredshed med disse af ministeren for offentlige arbejder fremsatte lovforslag. Jeg synes ikke alene, at det er gode, men også nødvendige lovforslag, om ikke af andre grunde så bl. a. fordi kystfredningsloven stammer helt fra den 18. maj 1906 og dermed ikke længere er i takt med den udvikling, der har fundet sted siden da, og fordi ralgravningen, siden man i 1945 blev interesseret i gravning af ral, har taget til i et sådant omfang, at en skærpelse af loven er blevet en nødvendighed.

For hurtigt at kunne tegne et billede af udviklingen på ralgravnings område kan jeg som eksempel nævne, at der omkring 1950 fra området mellem Bulbjerg og Lild blev fjernet mellem 3.000 og 4.000 m³ pr. år. I samme område blev dette m³-antal langsomt øget, indtil det i 1966 var på ca. 20.000 m³. Var det blevet derved, kunne det måske til nød have været accepteret. Men da et stort ralgravningsfirma i 1969 virkelig begyndte stordrift af ralgravning på omkring 60.000 m³ pr. år, faldt klokken i slag, og et øjeblikkeligt forbud blev derefter nedlagt som noget ganske nødvendigt, hvis kysten i det hele taget skulle reddes.

Tager man den jyske vestkyst som helhed, har undersøgelser vist, at der i 1970 er bortgravet små 800.000 m³ ral i alt, et antal kubikmeter, der godt kan give anledning til eftertanke.

Selvfølgelig må man anerkende, at ved gravning af så meget ral er der skaffet beskæftigelse til adskillige mennesker, ligesom det må anerkendes, at den eksporterede ral har skaffet landet fortjeneste. Men så opstår spørgsmålet, om denne fortjeneste står i et rimeligt forhold til de gener, der følger efter. Der kan bl. a. komme et spørgsmål om eventuel bevilling af store pengemidler til retablering af de nedbrudte kyststrækninger, hvis de da i det hele taget kan genopbygges, hvad der måske er meget tvivlsomt. Der er også spørgsmålet om løsning af de